

בש"פ 1022/24 - מרוואן חרבוטלי נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 1022/24

לפני: כבוד השופט ג' כנפי-שטייניץ

המבקש: מרוואן חרבוטלי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט
המחוזי בבאר שבע (השופט ע' כהן) מיום 24.1.2024
בעמ"ת 38942-01-24

בשם המבקש: עו"ד לוי זמור

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט ע' כהן) מיום 24.1.2024 בעמ"ת 38942-01-24, בגדרה נדחה ערר המבקש על החלטת בית משפט השלום באילת (השופט ש' ברגר) מיום 3.1.2024 במ"ת 49837-11-23. בהחלטה זו הורה בית משפט השלום על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים נגדו.

2. ביום 23.11.2023 הוגש נגד המבקש כתב אישום, המייחס לו עבירות של התנהגות פרועה במקום ציבורי; תקיפה סתם; החזקת סכין שלא כדין; איומים; הפרת הוראה חוקית; ופציעה. לפי המתואר באישום הראשון, המבקש שהה בטיילת בעיר אילת, ולאחר ששתה לשכרה, התגלע ויכוח בינו לבין מספר עוברי אורח. בהמשך, תקפו חלק מאותם עוברי אורח את המבקש, וכעבור מספר דקות השליך המבקש לעברם בקבוק זכוכית, והכה אחד מהם במוט ברזל. המבקש ושאר המעורבים עזבו את המקום עקב התערבות המשטרה, ולאחר כשעה שב המבקש למקום כשהוא מצויד בשלושה סכיני מטבח, סכין יפנית ואולר, אז נעצר. עוד נטען באישום הראשון כי במהלך מעצרו, איים המבקש על חוקרת משטרה. לפי המתואר באישום השני, בעקבות האירועים מושא האישום הראשון, שוחרר המבקש על-ידי בית המשפט המחוזי בתנאים של מעצר בית מלא בירושלים בפיקוח אמו ואחיו, והרחקה מאילת למשך 30 יום. חרף זאת, נשאר המבקש בעיר אילת, ואף תקף אדם אחר בכך ששפך עליו דבק, וכן דקר אותו באמצעות חפץ חד, באופן שהביא

3. עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים נגדו. בדיון שנערך ביום 27.11.2023 הסכימה באת-כוח המבקש לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר. לצד זאת, טענה כי קיימות "מספר נסיבות מקלות" לעניין עילת המעצר שבעניינן תטען. לאחר שהוגשו תסקירי מעצר בענייניו של המבקש, ולאחר שמיעת הבקשה, הורה בית משפט השלום, בהחלטתו מיום 3.1.2024, על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים נגדו. בית משפט השלום קבע, כי לנוכח המתואר באישום השני, לפיו הפר המבקש את תנאי שחרורו ואף ביצע עבירה נוספת, ולנוכח המלצתו השלילית של שירות המבחן בעניינו, לא ניתן לתת אמון במבקש כדי שחרורו לחלופה. זאת בפרט, משעה שהוכח כי המבקש "לא סר למרותה של חלופת המעצר המוצעת". כן קבע בית משפט השלום, כי לאחר שצפה בסרטון האירוע מושא האישום השני, לא שוכנע כי פחתה מסוכנותו של המבקש או כי חל כרסום בעילת המעצר.

4. על החלטה זו הגיש המבקש ערר לבית המשפט המחוזי, בו טען, בין היתר, כי נמנע ממנו לטעון לאכיפה בררנית שננקטה כלפיו, ביחס למעורבים אחרים בפרשה, עניין המשליך לשיטתו על עילת המעצר. בהחלטתו מיום 24.1.2024, דחה בית המשפט המחוזי את הערר, וקבע בין היתר כי יש לדחות בשלב זה את הטענה לאכיפה בררנית, שכן ישנם טעמים פרטניים המבחינים את עניינו של המבקש מעניינם של אחרים, הן באשר לרמת מסוכנותם והן באשר לאפשרות ליתן בהם אמון; וכי מקרה זה אינו אחד מאותם מקרים נדירים המצדיקים חריגה מהמלצתו השלילית של שירות המבחן.

5. בבקשה שלפניי, ממוקד המבקש את טיעוניו בהחלטת בית משפט השלום שלא לאפשר לו, לטענתו, לטעון לעניין עילת המעצר, ובכך נמנע ממנו לטעון לאכיפה בררנית בין המעורבים בפרשה. בפרט טוען המבקש, כי הן בית משפט השלום והן בית המשפט המחוזי לא בחנו את טענותיו לאכיפה בררנית לגופן, ולא צפו בסרטונים התומכים בטענות אלה. לטענתו, על אף שחלקם של המעורבים האחרים באירוע המתואר באישום הראשון גדול מחלקו, הוחלט לא לעצרו ואף לא להעמידם לדיון, וזאת בעוד המבקש נתון במעצר תקופה של כחודשיים וחצי. המבקש טוען כי דחיית טענה זו מבלי לדון בה לגופה מהווה עיוות צדק חמור, אשר מצדיק מתן רשות ערר בגלגול שלישי. על כן, עותר המבקש להורות על שחרורו ממעצר בתנאים מגבילים.

6. לאחר עיון בבקשה על נספחיה ובהחלטות בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

כלל הוא כי בקשת רשות לערור תיבחן לפי אמת מידה מצמצמת, ולפיה תינתן רשות לערור רק במקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית או ציבורית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או כאשר מתקיימות נסיבות ייחודיות המעלות חשש לעיוות דין או לאי-צדק בולט (ראו: בש"פ 8392/23 ששון נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (27.11.2023); בש"פ 5678/18 מדינת ישראל נ' שבו, פסקה 11 (26.7.2018); בש"פ 2714/21 רצון נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (26.4.2021)). בחינת הבקשה לפי אמות מידה אלה מעלה כי היא אינה באה בגדרם של אותם מקרים חריגים.

7. כאמור, המבקש ממקד בקשתו בטענה כי בית משפט השלום לא אפשר לו לטעון לעניין עילת המעצר, ובכך נמנע ממנו לטעון ל"אכיפה בררנית". לטענתו, צפייה בסרטון האירוע מלמדת כי המעורבים האחרים תוקפים את המבקש במכות נמרצות בעודו שרוע על הארץ, וחרף זאת אלה לא הועמדו לדין. יש לדחות טענותיו אלה. ראשית, בניגוד לנטען, בית משפט השלום אפשר למבקש לטעון לעניין עילת המעצר כפי שעולה מהחלטתו בפתח הדיון מיום 3.1.2023. שנית, כפי שעולה מהחלטות שתי הערכאות, טענה זו נשקלה לגופה - אף אם בתמצית - על-ידי בית משפט השלום (בעמ' 12 לפרוטוקול, בפסקה שנייה) ובהרחבה על-ידי בית המשפט המחוזי (בעמ' 6-7 לפרוטוקול), והוחלט לדחותה, תוך שנקבע כי אין דומה חלקו של המבקש בעבירות הנטענות לחלקם של המעורבים האחרים. לפיכך, לא נגרם למבקש עיוות דין או אי-צדק בולט המצדיק מתן רשות ערעור. למעלה מן הצורך אציין, כי צדקו שתי הערכאות עת נתנו משקל משמעותי לעובדה שהמבקש ניצל את שחרורו לחלופה כדי לבצע, לכאורה, עבירות נוספות. עוד יוער כי ככלל, מקומן של טענות לאכיפה בררנית להתברר במסגרת ההליך העיקרי, ולא במסגרת הליך המעצר (ראו למשל: בש"פ 5354/23 ליכטנשטיין נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (31.7.2023); בש"פ 7148/12 כנאנה נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (14.10.2012)).

אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ט בשבט התשפ"ד (8.2.2024).

שׁוֹפֵט